

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

fra synspunktet faktisk liberaliseret import er Danmark jo et af de lande, der har liberaliseret mest. Til illustration kan jeg blot nævne, at f. eks. Englands import fra Europa kun udgør 22 pct. af landets samlede import, medens 62 pct. af Danmarks totale import sker fra de europæiske Marshalllande. Det formelt lige liberaliseringskrav realiseres således langt lettere af England end af Danmark. Hertil kommer, som det høje ting vil vide, at statshandel blev undtaget fra liberaliseringsbestemmelserne.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft stillede nogle spørgsmål vedrørende muligheden for træk på den europæiske betalingsunion og af reglerne for tilbagebetaling heraf. Må jeg i denne anledning oplyse, hvad måske også de fleste af de ærede medlemmer ved i forvejen, at Danmarks samlede kvote hos unionen andrager ca. 1300 mill. kr., indenfor hvilket beløb vi har adgang til at modtage kredit. Den første femtedel af kvoten, 270 mill. kr., kan vi udnytte uden at yde dollarbetaling; medens der ved udnyttelsen af de øvrige femtedele skal ydes dollarbetalinger, stigende fra 20 pct. for den anden femtedel til 80 pct. for den sidste femtedel. Der er fastsat ret komplicerede regler for tilbagebetaling af gælden i tilfælde af unionens ophør. Vedtægterne forudsætter den mulighed, at unionen opløses ved Marshallplanens bortfald i 1952. Hovedreglerne er, at såfremt kreditorerne overfor unionen ikke vil kunne fyldestgøres gennem unionens aktiver på likvidationstidspunktet, skal deres resttilgodehavende dækkes af unionens debitorer i forhold til disses gæld på likvidationstidspunktet. Såfremt der ikke over bilaterale forhandlinger kan opnås enighed om en afdragsordning, kan disse gældsposter forlanges afdraget på tre år og skal i så fald forrentes med $2\frac{3}{4}$ pct.

Der blev iøvrigt i denne forbindelse rettet forespørgsel om størrelsen af vore dollarbeholdninger og øvrige valutaeserver. Jeg vil foretrække — og jeg har her den opfattelse, såvidt jeg erindrer ordlyden af den pågældende ordførers tale, at han vil være enig heri — mere detaljeret at redegøre herfor i vareforsyningsudvalget, men som jeg allerede tidligere har sagt, er reserverne små i forhold til de betalingskrav, vi vil komme ud for; hurtigt virkende foranstaltninger til bedring af betalingsbalancen er derfor absolut påkrævet.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen spørger, hvilke midler regeringen tænker

sig at anvende, og peger i denne forbindelse særlig på finanspolitikken som et anvendeligt instrument. Som det fremgår af regeringens forslag fra august og af de taler, statsministeren og finansministeren har holdt, indgår de finanspolitiske foranstaltninger som et vigtigt led i den politik, som regeringen vil føre. Men regeringen er af den opfattelse, at finanspolitiske indgreb alene ikke vil være tilstrækkelige. Hvis man over finanspolitikken skulle klare vanskelighederne på betalingsbalancen, måtte disse indgreb være af en så omfattende karakter, at konsekvenserne heraf måtte befrygtes — ligesom ved anvendelse alene af kreditpolitikken — at medføre de alvorligste konsekvenser for produktion og beskæftigelse. I den foreliggende situation mener regeringen derfor fortsat, at den i august foreslåede midlertidige stramning af importreguleringen er nødvendig.

Formanden for Industrirådet, direktør Wonsild, har i sin tale ved landsindustri-mødet udtalt, at industrien er tilhænger af de friest mulige erhvervsforhold, såvel indenlands som mellem landene, og direktøren fremsatte en række udtalelser af kritisk natur mod den samlede økonomiske politik. Men direktør Wonsild tilføjede — jeg beder om tilladelse til et citat —

„Vi er imidlertid ikke alene liberalister, men også realister. I det aktuelle, stærkt politisk betonede liberaliseringssspørgsmål mener industrien, at det er vor samlede økonomiske stilling, der må afgøre, hvor langt importfriheden kan drives. Danmark står i dag overfor så store økonomiske vanskeligheder, at dogmatisk ønskedrømme ikke bør gå i opfyldelse. Industrien ønsker ikke, at landet en morgen skal vågne op med tømmermænd efter et liberalistisk sold, der var betalt af vor altfor slunkne valutakasse.

En sund penge- og finanspolitik“ —
— føjede direktøren til —

„kan på længere sigt medvirke til at fremskynde restriktionernes endelige afskaffelse. Men med holdepunkt i den aktuelle økonomiske situation nærer vi i Industrirådet ingen tvivl om, at visse dele af importreguleringen må opretholdes en tid endnu — og vi finder det rigtigst at sige dette klart og tydeligt.“

Om procentliberaliseringen sagde hr. Wonsild, at efter det sidste års udvikling i den internationale såvel som i vor egen økonomi er forudsætningerne for, at Danmark går videre ad denne vej, bristede. Jeg ved som sagt — og finder ingen anledning til at lægge skjul herpå —, at der var inde-